

Η εορτή της Συνάξεως των Αγίων Αποστόλων στο Πατριαρχείο Ιεροσολύμων

[Πατριαρχεία](#) / [Πατριαρχείο Ιεροσολύμων](#)

Η εορτή της «Συνάξεως» των αγίων ενδόξων και πρωτοκορυφαίων Αποστόλων των δώδεκα εορτάσθηκε στον προς τιμήν αυτών ιερό ναό της Ιεράς Μονής του Πατριαρχείου στα δυτικά παράλια της Τιβεριάδος θαλάσσης και στο κέντρο της Τιβεριάδος.

“Το κήρυγμα των αγίων Αποστόλων διακρίνεται σε δύο τινά όσον αφορά στην των Χριστιανών πολιτεία, τουτέστιν τον κατά Χριστόν τρόπον ζωής αυτών: Αφ’ ενός μεν στην **επίγνωση της ορθής πίστης**, δηλονότι την των δογμάτων ακρίβεια διά του βαπτίσματος· αφ’ ετέρου για την **εφαρμογή και τήρηση των εντολών του Ευαγγελίου του Χριστού**”, υπογράμμισε μεταξύ άλλων ο Μακαριώτατος.

Κατά την εορτή αυτή, την Τετάρτη 13 Ιουλίου, η Εκκλησία «συνάζεται», δηλαδή

έχει «Σύναξη» των πιστών αυτής, διά να τιμήση τους Δώδεκα Αποστόλους, εις τους οποίους ο Κύριος ανέπεμψε το Πνεύμα Αυτού το Άγιον και διά των οποίων «εσαγήνευσεν πάσαν την οικουμένην».

Διά την εορτήν ταύτην έλαβε χώραν Εσπερινός αφ' εσπέρας και ετελέσθη θεία Λειτουργία την πρωΐαν, της οποίας προεξήρξεν η Α.Θ.Μ. ο Πατήρ ημών και Πατριάρχης Ιεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος, συλλειτουργούντων Αυτώ του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτη Ναζαρέτ κ. Κυριακού, του Σεβασμιωτάτου Αρχιεπισκόπου Κωνσταντίνης κ. Αριστάρχου, Αγιοταφитών Ιερομονάχων, ως του Αρχιμανδρίτου π. Παρθενίου, Αραβοφώνων Πρεσβυτέρων της Ιεράς Μητροπόλεως Ναζαρέτ, ψάλλοντος του κ. Βασιλείου Γκοτσοπούλου και του ηγουμένου της Άκκρης Αρχιμανδρίτου π. Φιλοθέου ελληνιστί και αραβιστί και μετεχόντων Αραβοφώνων και Ρωσοφώνων πιστών.

Ο θείος λόγος του Μακαριωτάτου:

«Ην διήλθετε κτίσιν φωτίσαντες, οι του Σωτήρος Μαθηταί, την πλάνην των ειδώλων, ως ύλην καταφλέξαντες τοις διδάγμασιν υμών, τα έθνη εξ αγνωσίας βυθού, προς την θείαν γνώσιν, σαγηνεύσαντες εσώσατε, και νυν πρεσβεύσατε Χριστώ, όπως ίλεως γένηται ημίν, εν τη ημέρα της κρίσεως», αναφωνεί ο υμνωδός της Εκκλησίας Κοσμάς ο Μοναχός.

Αγαπητοί εν Χριστώ αδελφοί,

Ευλαβείς Χριστιανοί και προσκυνηταί,

Η χάρις των αγίων ενδόξων και πανευφήμων αποστόλων των δώδεκα συνήγαγε σήμερον πάντας ημάς εν τη επωνύμω αυτών Ιερά Μονή εις τον αιγιάλιον τόπον, δηλονότι της θαλάσσης της Τιβεριάδος, ένθα ο Ιησούς εφανέρωσεν Εαυτόν εις τους μαθητάς Αυτού μετά την Ανάστασίν Του, (Πρβλ. Ιωάν. 21 1-3), ίνα εορτάσωμεν την πάνσεπτον μνήμην της Συνάξεως αυτών.

Η πανσεβάσμιος αύτη ημέρα των αγίων Αποστόλων των Δώδεκα αποτελεί προέκτασιν της εορτίου μνήμης των Πρωτοκορυφαίων Αποστόλων Πέτρου και Παύλου, την οποίαν πανηγυρικώς ετιμήσαμεν εχθές εις την παραθαλασσίαν κώμην Καπερναούμ.

Αναφερόμενος ο Ευαγγελιστής Λουκάς εις την εκλογήν των Δώδεκα μαθητών του Κυρίου και της αποστολής αυτών λέγει: «Ἐγένετο δε ἐν ταῖς ἡμέραις ταύταις ἐξήλθεν εἰς τὸ ὄρος προσεύξασθαι καὶ ἦν διανυκτερεύων ἐν τῇ προσευχῇ τοῦ Θεοῦ. Καὶ ὅτε ἐγένετο ἡμέρα, προσεφώνησε τοὺς μαθητάς αὐτοῦ, καὶ ἐκλεξάμενος ἀπ’ αὐτῶν δώδεκα, οὓς καὶ ἀποστόλους ὠνόμασε», (Λουκ. 6, 12-13).

Ερμηνεύων τοὺς ὡς ἄνω ευαγγελικοὺς λόγους, ὁ ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας λέγει: «Διανυκτερεύσας εἰς προσευχήν ὁ Κύριος ἡμῶν καὶ ἀρρήτως τε καὶ ἀπερινοήτως καὶ ὡς μόνος οἶδεν οὗτος, τὰς πρὸς γέγονεν οὐρανοῖς Πατέρα καὶ Θεόν διαλέξεις ποιησάμενος καὶ τύπον ἡμῖν σωτηριώδους πράγματος εαυτὸν παραθείς· ἐδίδαξε γὰρ τίνα τρόπον ὀρθῶς τε καὶ ἀμωμήτως χρῆσθαι τὰς προσευχάς· κἀτεισιν ἐκ τοῦ ὅρου καὶ τῆς οἰκουμένης μυσταγωγούς ἀναδείκνυσιν».

Ὦντως, οἱ ἅγιοι Απόστολοι ἀνεδείχθησαν μυσταγωγοί, δηλονότι διδάσκαλοι καὶ κήρυκες τοῦ μυστηρίου τῆς θείας Οἰκονομίας ὅλης τῆς Οἰκουμένης, ὡς μαρτυρεῖ ὁ ευαγγελιστής Ματθαῖος: «Καὶ προσελθὼν ὁ Ἰησοῦς ἐλάλησεν αὐτοῖς [τοῖς μαθηταῖς] λέγων· ἐδόθη μοι πᾶσα ἐξουσία ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ γῆ· πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τὰ ἔθνη, βαπτίζοντες αὐτοὺς εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, διδάσκοντες αὐτοὺς τηρεῖν πάντα ὅσα ἐνετειλάμην ὑμῖν· καὶ ἰδοὺ ἐγὼ μεθ’ ὑμῶν εἰμι πάσας τὰς ἡμέρας ἕως τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος. Ἀμήν», (Ματθ. 28, 18-20).

Οἱ μαθηταὶ τοῦ Χριστοῦ οὐδὲν ἐποίησαν ἀφ’ ἑαυτῶν, τουτέστιν ἐκ τῆς ἰδίας αὐτῶν ἐπινοήσεως, ἀλλὰ πάντα ὅσα ἔδωκεν εἰς αὐτοὺς ὡς ἐντολάς. Διό καὶ ὁ Μέγας Ἀθανάσιος λέγει: «Οὐχ ἀπλῶς ἐνετείλατο ὁ Ἰησοῦς βαπτίζειν, ἀλλὰ πρῶτον φησί μαθητεύσατε ... ἵνα ἐκ τῆς μαθήσεως ἡ πίστις ὀρθῇ γένηται καὶ μετὰ πίστεως ἡ τοῦ βαπτίσματος τελείωσις προστεθῇ». Κατὰ δὲ τὸν ἱερόν Χρυσόστομον «τὸ μὲν μαθητεύειν περὶ δογμάτων, τὸ δὲ διδάσκειν περὶ ἐντολῶν παραγγέλλων».

Ἀξιοσημείωτος ἐν προκειμένῳ εἶναι ἡ ἐρμηνεία τοῦ ἁγίου Γρηγορίου Νύσσης λέγοντος: «Διαιρῶν γὰρ εἰς δύο τὴν τῶν Χριστιανῶν πολιτείαν εἰς τε τὸ ἠθικόν μέρος καὶ εἰς τὴν τῶν δογμάτων ἀκρίβειαν τὸ μὲν σωτήριον δόγμα ἐν τῇ τοῦ βαπτίσματος παραδόσει κατησφαλίστατο, τὸν δὲ βίον ἡμῶν διὰ τῆς τηρήσεως τῶν ἐντολῶν αὐτοῦ κατορθοῦσθαι κελεύει».

Με άλλα λόγια, το κήρυγμα των αγίων Αποστόλων διακρίνεται εις δύο τινά όσον αφορά εις την των Χριστιανών πολιτείαν, τουτέστιν τον κατά Χριστόν τρόπον ζωής αυτών: Αφ' ενός μεν εις την επίγνωσιν της ορθής πίστεως, δηλονότι την των δογμάτων ακρίβειαν διά του βαπτίσματος· αφ' ετέρου δε διά της εφαρμογής και τηρήσεως των εντολών του Ευαγγελίου του Χριστού.

Ιδού λοιπόν διά τι ο θεός Παύλος παραγγέλλει λέγων: «Άρα ούν, αδελφοί, στήκετε, και κρατείτε τας παραδόσεις ας εδιδάχθητε είτε διά λόγου είτε δι' επιστολής ημών», (Β' Θεσ. 2,15). Προς δε τον μαθητήν αυτού λέγει: «Ω Τιμόθεε, την παρακαταθήκην φύλαξον, εκτρεπόμενος τας βεβήλους κενοφωνίας και αντιθέσεις της ψευδωνύμου γνώσεως», (Α' Τιμ. 6,20).

Η της Εκκλησίας ημών και των αγίων Αποστόλων παράδοσις, αγαπητοί μου αδελφοί, αποτελεί πηγήν της δογματικής πίστεως και του εκκλησιαστικού κηρύγματος της πνευματικής και ηθικής διδασκαλίας, επιπρόσθετον της αγίας Γραφής, ως λέγει ο άγιος Μάξιμος ο Ομολογητής: «Των εν τη Εκκλησία πεφυλαγμένων δογμάτων και κηρυγμάτων, τα μεν εκ της εγγράφου διδασκαλίας έχομεν, τα δε εκ της των Αποστόλων παραδόσεως διαδοθέντα ημίν εν μυστηρίω [μυστικώς απορρήτως] παραδεξάμεθα, άπερ αμφοτέρα την αυτήν ισχύν έχει προς την ευσέβειαν» [=το μυστήριον της θείας Οικονομίας].

Η συμβολή και το θείον έργον των αγίων Αποστόλων οφείλεται αφ' ενός μεν εις την εξουσίαν, ην έδωκεν αυτοίς ο Ιησούς (Πρβλ Ματθ. 10 1-8), αφ' ετέρου δε εις την ένωσιν εθνικών και Ιουδαίων εις μίαν Εκκλησίαν του Χριστού.

Και τούτο διότι οι Απόστολοι και οι προφήται όργανα όντες και δοχεία του Αγίου Πνεύματος ανεδείχθησαν το θεμέλιον της εν τω κόσμω αποκαλυφθείσης και σωζούσης ιεράς ιστορίας, ως εναργέστατα κηρύττει ο Απόστολος Παύλος λέγων: «νυνί δε εν Χριστώ 'Ιησού υμείς οι ποτέ όντες μακράν εγγύς εγενήθητε εν τω αίματι του Χριστού ... άρα ούν ουκέτι εστέ ξένοι και πάροικοι, αλλά συμπολίται των αγίων και οικείοι του Θεού, εποικοδομηθέντες επί τω θεμελίω των αποστόλων και προφητών, όντος ακρογωνιαίου αυτού 'Ιησού Χριστού», (Πρβλ. Εφ. 2, 13-20).

Επί τω θεμελίω των Αποστόλων ωκοδόμηται όλος ο θεσμός της Εκκλησίας, ως τούτο διατυπούται εν τω Συμβόλῳ της Πίστεως ημών, κατά το οποίον η αγία του Χριστού Εκκλησία ονομάζεται «Αποστολική». Επί δε της Αποστολικότητος της Εκκλησίας εδραιούται η ενότης των κατά τόπους Ορθοδόξων αδελφών Εκκλησιών. Και τούτο διότι διά των αγίων Αποστόλων, ως λέγει ο ψαλμωδός: «εγνώρισεν ο Κύριος το σωτήριον αυτού, εναντίον των εθνών απεκάλυψε την δικαιοσύνην αυτού», (Ψαλμ 97,2).

Ημείς, οι φιλέορτοι, τους αγίους Αποστόλους συν τη Μητρί του Θεού και Σωτήρος ημών Ιησού Χριστού ικετεύσωμεν, ίνα πρεσβεύωσιν τῷ Υἱῷ και Θεῷ αὐτῆς υπέρ της ειρήνης του κόσμου, της σωτηρίας των ψυχών ημών και της ενότητος της Μιάς, Αγίας, Καθολικής και Αποστολικῆς Εκκλησίας. Αμήν. Ἐτη πολλά».

Ακολούθησε κέρασμα και τράπεζα παρά του καλῶς επιμελουμένου Προισταμένου της Μονῆς ηγουμένου Αρχιμανδρίτου π. Παρθενίου.

